

10 20 30 40 50 60 70 80 90 100 10 20 30 40 50 60 70 80 90 200 10 20 30

0
10
20
30
40
50
60
70
80
90
100
110
120
130
140
150
160
170
180
190
200

See! saadan er da denne Brud,
Der pryder smukt sit Brude=Sæde.
Med Dyden Hun er pyntet ud,
Hvad Under? Hun kan Hjerttet glæde.
Hvad Under? at Du Brudgom bandt
Dit Hjerte til den Dyd Du fandt.
3 Dag De rækker Samfunds Hænder,
GUD selv stadfæste dette Baand
Ved sin den gode Almagts Haand,
Til Lyst for Demnem selv,
Samt Deres Slægt og Frænder.

Til Lykke da, velsignet Par!
Som Himmelen har vildet samle.
Gid Solen stedse skinne klar!
Gid De i Velstand blive gamle!
GUD lade ey Forandring skee,
Som Hierterne kan giøre Vee!
Guds Naades Fred Dem her indhegne!
Indtil De komme hisset, hvor
Der findes ey Forandrings Spor;
Hvor GUD ret glæde vil
Hans kiære Born og Eegne.

32

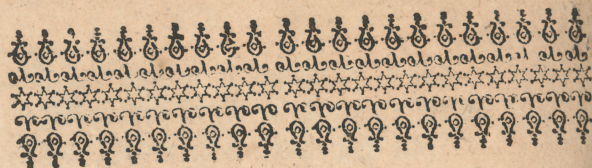
Trende bodfærdige
Misdæderes

Uffæeds-Sang,

Da de
Dwitterede deres kolde og haarde
Fængsel, og bleve udførte til Steen-
berget ved Tronhiem,
Hvor de den 3 April 1742. i Gal-
gien udstod deres velfortiente Straf,
som Riisen udførlig formelder.

No. 2.

Melodie: Hvor elskelig synes din Boflige Sted.
Tronhiem, Trykt Aar 1742.

Jacob Orm.

1.

Jeg fattige Synder nu træde maa op
Den Stie jeg aldrig før tænket, I
Galgien maa henge min syndige Krop,
Min Hals med en Strikke indlentet; O!
Jammer og Bæ! O! Spot og o! Spæ,
En bitter Skaal for mig staar skienket.

2. Ach! nu er det Tid at der tænkes op-
paa Hvad her er bedrevet i Live, Nu Siæ-
len i Døden skal Kroppen udgaa, Og sig
oppaa Rejsen begive; Nu spørges det vil
Hvad vær't har dit Spil: Bekiend, om du
salig vil blive.

3. Christe, o ald Naadens barmhjer-
tege GUD! Jeg rundt ud vil for dig bekien-
de, Siensstridig jeg været har mod dine Bud,
Paa Ondskabs Synd ikke er Ende, Som
Sand udi Strand Og Draaber i Vand,
Den vær't har i Tidens Elende.

4. Op alt fra min Ungdom jeg løben har
blind, Paa Helvedes Beje disverre! Nu
Slangen inddrucket i Tanker og Sind Del
Sist, som jeg burdet forsvære: Brugt Gud

Ord og Navn Mig ikke til Gavn, Mens
hannem til Spot og Zanære.

5. Bortstaalet jeg haver min Næste sit
Guds, Det mange kand vidne og sige, Be-
rovet hans ærlige Rngte derhos, Forført
mange flere deslige, Til Skiendsel og
Spæ, Vi derfor Tre Nu Galgien i Dag
maa opstige.

6. O Jesu! o Jesu! bønhere min Bøn,
Min Orme-Drift meer ej paatænke, Mod-
tag dog igien din forlorede Søn, I Døden
du Livet mig skienke, Som sig nu beteer,
Selv samme jeg seer, Alt udi en Strikke
og Lenke.

7. Raab altsaa min Siæl nu frimode-
lig ud: Kom Død med din Spot og Zan-
ære, Heng der kuns min Krop, jeg oprej-
ser til GUD, Du Spejel for andre kand
være; Far Verden far vel! GUD vogte
hver Siæl For Satans forgiftige Lære.

8. Min Qvinde og Børn, GUD eder be-
tee Sin Naade, til hannem jer skynder;
Hand eder ej lade undgielde de Bæ, Jeg
haver fortient med min Synder; Hand
kom jer ihu. Min Staldbroder nu Hvad
er det du Folket forkynder.

Ole Christophersen.

8. O! hvad har jeg unge Synd-drukne-
de Siæl I Ungdoms hin blomstrende Da-

ge, Her største Narsage og billigen Skiel
Mig sær at beangste og klage: O Jammer
og Nød! At jeg nu sliq Død I Tronhiem-
ste Galgie skal sinage.

10. Langt bedre det var jeg ej Berden
indgaad Har til saadan Lærdom at lære,
O! at jeg i Moders Liv Døden har faad,
Da ikke sliq Spæ og Banære Mig kom-
men har paa, Som jeg nu udstaa Maa
her i Steenberget disverre!

11. En sørgesfuld Tale jeg føre maa ud,
Om Livets Bedrifter hin stemme, En glæ-
desfuld Samling jeg venter hos Guld, Naar
Strikken har Halsen i Klemme: Saa hø-
rer nu paa Vel store som smaa, Hvad det
er sin Guld at forglemme.

12. Christhemmelig jeg i min Ungdom
blev holt Til Gudsfrugt og Dyder at lære,
Dog alting forgieves, hvo har det forvoldt?
Min syndig Banart disverre; I Konster
og Bog De gjorde mig klog, Hvad frug-
tede mig saadan Lære.

13. Havd' jeg det Capitel betragtet i
sær, Om Achans Bedrifter er skreven, Da
Næsten af mig ikke hist eller her Berøvet
sin Midler var bleven, Mit Handverk med
Jid, Med Møje og Slid Jeg redlig havd'
øvet og dreven.

14. Roes, Ære og Priis bør ald Buis-
domme

dommens Guld, Som mig gavst Forstand
til det Gode, Mens hvordan har jeg efter-
levet hans Bud, Der lod mig af Satan
indpode Til Helvedes Døist, Brugt Kæn-
ker og List, Hvo kundet vel saadant fors-
mode.

15. I Smede-Kunst jeg er fremdreven
og lærdt, Begrundet har samme heel nøje,
Langt bedre jeg ikke i Berden har vært, Ej
Jernet havd' seet med mit Dye, Der Laase
har knekt, Ja Dørre har brekt, Alt un-
der stor Rædsel og Møje.

16. Saaledes er Tiden unyttig gaad bort,
Faae, onde vært har mine Dage, Alt hvad
som er vunden, forsvunden er fort, Forban-
delsers Raab og Bæ-klage Alt hvis jeg
inddrog Strax fra mig borttog, Ej noget
der findes tilbage.

17. Tvi Satan! du Siæle forgiftige
Best, Hvad har du mig skam'lig bedraget,
De Midler mig tiente til Salighed best,
Jeg midlertid slet som forsaget, Her tæn-
tes ej paa, Det ilde vil gaa, Din Sag
vorder snarlig opdaget.

18. O! Satans Arbejde, o! ynkelig
Stand! O Drøvelsens Brød at indhente!
Hvo saadant vil bruge, sig aldrigen kand
Paa Jorden Betsignelser vente; Steer
Bod ej for Død, Da Helvedes Gled Om-
sider der gives til Rente.

19. Priis være da dig, o! retfærdige
Guld, Som Syndere veed at opdage, Har
jeg overtrædet din hellige Bud, Da Eng-
sielse, Fængsel og Plage Erindret mig har,
Hvor usel jeg var I mine vildfarende
Dage.

20. Har du da af Naade hjemkaldet dit
Saar, Som tabt var paa Helvedes Orte,
Da for dine Bunder og blodige Saar,
Bliv nu udi Døden ej borte: Bodfærdig
mig lad Saa Bejen op glad, For alting
lad Troen ej skorte.

21. En himmelske Længsel med Siæle
Attraa Du ikke i Hiertet lad feyle, Naar
om mig i Mængde adskillig mon staa, Der
noksom heri sig kand speyle, Da være for-
glemte Ald Stiendfel og Skiemt, Vel Sal-
gie, som Strikke og Steyle.

22. Rør selv da ved Hellig Aands Virk-
ning og Blød Mit Hierte sig ret at betæn-
ke, Din Langfredags Pine og smertefuld
Død, Og hvor du fra Helvedes Lenke ud-
løste enhver, Hvo som dig har tier Dem
du og vil Salighed stienke.

23. Saa deer jeg da Jesu alt udi din
Troe, Og i din Fortienestes Bunder, Min
Siæl du annam i dit himmelske Boe, Som
nu udaf Legemet stunder; Selv Mine for-
see, Din Naade dem tee, At de paa dig
haaber og grunder.

24. Et Spejel i Unge tag eder i sær,
I mig som nu Galdien maa klæde, Beed
Guld eder vogte, hans Aand jer regier,
Jers Næstes Huus ikke betræde, Med
Gierigheds Aand, Og snappende Haand,
Tit een kommer mange at græde.

24. Nu Tiden er omme og Talsen er endt,
Kom Lenke tillige med Strikke, Kom Død
med din Bue du haver opspendt, Din Piile
jeg skjøtter slet ikke. Nu Navne sig ud,
Bekiend for din Guld Hvad gjort er, til
Punct og til Prikke.

Ole Eggen.

26. O! jeg er fornøjet med Jesu hin
from, Min Frelser og Saliggjører, Mod-
tager med Glæde den kongelig Dom, Som
mig nu til Galdien opfører, For lidt eller
stort, Som bleven er gjort, Jeg her mit
Bekiendelse gjører.

27. Langt flere end Straaler af Solen
udgaar, Min Synder i Berden har været,
For Helvedes Slange jeg felde maa Taar,
Der mig har i Ondskab oplæret, Fra red-
lig Handverk Til Tyverie stert Hand sted-
se mig haver operret.

28. En Gaard efter anden hand viiste
mig hvor, Jeg Penger og Solv kunde fin-
de, Deraf jeg i Tanker blev mægtig og
stor,